

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie T. N.

po rozpoznaniu

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 13 czerwca 2024 r.

wniosku złożonego przez adw. J. C. obrońcę z urzędu skazanego T. N.

o uzupełnienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony z urzędu zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2023 r., I KK 462/22,

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C. (Kancelaria Adwokacka w G.) obrońcy z urzędu skazanego T. N. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa, 80/100), w tym 23 % VAT tytułem uzupełnienia rozstrzygnięcia o kosztach obrony zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2023 r., I KK 462/22.

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 3 czerwca 2024 r., powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r., SK 90/22 i wskazując na możliwość konwalidacji - w trybie zgodności z Konstytucją RP - orzeczenia w przedmiocie kosztów obrony w zwykłym toku postępowania, obrońca

wniosła o wydanie - na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. - orzeczenia uzupełniającego i zasądzenie na jej rzecz dodatkowo kwoty 360 zł plus podatek VAT, tj. łącznie kwoty 442,80 zł, uwzględniającej stawki minimalne wynagrodzenia przewidziane dla obrońców z wyboru, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Rację należało przyznać wnioskodawcy, że właściwym trybem usunięcia wadliwości konstytucyjnej wydanego orzeczenia w przedmiocie kosztów jest przepis art. 626 § 2 k.p.k.

Rację też należało przyznać obrońcy w zakresie, w jakim wskazano wysokość dodatkowej kwoty należnej z tytułu czynności w postaci sporządzenia i wniesienia do Sądu Najwyższego kasacji w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2023 r., I KK 462/22.

W kontekście tego stwierdzenia, Sąd Najwyższy pragnie wskazać na rewizję swojego poglądu wyrażonego m.in. w postanowieniu z 14 maja 2024 r., IV KO 28/23, zgodnie z którym zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu tytułem uzupełnienia kosztów obrony określoną kwotę wynagrodzenia, nie powiększono jej o należny podatek VAT, uznając, że przepisy rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964) - wedle których należało uzupełnić to wynagrodzenie, nie przewidywało podwyższenia stawki o kwotę podatku VAT, wskazując jednocześnie, że podwyższenie tej stawki skutkowałoby zróżnicowaniem stawek wynagrodzenia, tym razem na niekorzyść adwokatów działających z wyboru. Dokonując takiej zmiany poglądu Sąd Najwyższy miał na uwadze, że w stanie normatywnym wytyczonym wskazanym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego nie można pominąć unormowania wskazanego w § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez

adwokata z urzędu (Dz. U. z 2023 r, poz. 2631). Uznał również, że fakt zrównania stawek opłat za czynności przewidziane w rozdziałach 2 - 4 nie ma żadnego relewantnego znaczenia dla istnienia w stanie prawnym § 4 ust. 3 wskazanego rozporządzenia, a skoro tak, to przyznana opłata w tej samej stawce co dla adwokata z wyboru powinna zostać powiększona o podatek VAT. W kontekście tych wywodów należało również podnieść, że kwestia podatku VAT w przypadku opłat za czynności adwokata działającego z wyboru powinna być uwzględniona w umowie dotyczącej świadczenia usługi pomocy prawnej. W końcu należało wskazać, że wsparciem dla argumentacji Sądu Najwyższego był również fakt, że takie rozwiązanie zostało przyjęte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 poz. 763), które obowiązuje od dnia 5 czerwca 2024 r. Przepisy tego rozporządzenia, z uwagi na treść przepisu przejściowego (§ 24), nie mogły być jednak wprost zastosowane w tej sprawie.

Z tych względów postanowiono jak w postanowieniu.

[PGW]

[ms]